
Külmissziói Híradó

A NEMZETKÖZI LIEBENZELLI MISSZIÓ – MOLNÁR MÁRIA KÜLMISSZIÓI ALAPÍTVÁNY LAPJA

XIV. ÉVFOLYAM 6. SZÁM

2005 DECEMBER

Hála

Miért van az, hogy olyan sok embernek minden oka meglenne a hála, mégsem hálásak. Miért nem megy „kincsel” mindenki ragyogó arccal végig az útján, mint ezen a rajzon?

A döntő pont talán az, hogy nagy különbséget tesznek az elfogadott ajándék és az eredmény között, amelyért megdolgoztak. Az ajándékot az ember megköszöni, a keményen megküzdött dolgokat inkább nem.

Sokakban nem tudatosul az, hogy az eredménynek és a szerzeménynek is köze van Isten áldásához és ezért a hála hatókörébe tartozik. Sokszor csak akkor esik le az érme, amikor az, amiért magunk megdolgoztunk mint jól futó motor hirtelen leáll. Amikor munkahelyek szűnnek meg, tönkremegy az egészség és az addig megszokott menet megakad. Csak ilyenkor látják meg sokan, hogy semmi sem természetes.

A hála valahogy összefügg azzal, hogy tudatosan elfogadunk valamit és ezért a Bibliában magától értetődő parancsként jelenik meg. A hálás keresztyének minden adomány adójára tekintenek fel, minden jó dolog Urára, a mennyei Atyára, aki megtart és vezet.

A rajzot tulajdonképpen még egy alakkal ki kellene egészíteni: valakit ábrázolna, aki hátizsákját nehezen, de mégis hálásan cipeli. Milyen sok ember előtt nyílt meg egy egészen új és gazdagító látóhatár, amit már nem szeretnének nélkülözni, éppen amikor valamilyen terhet kellett hordozniuk. Ezt a magatartást természetesen meg kell harcolni és kiimádkozni – gyakran naponta –, mert a hálának bőven akad ellensége: a hasonlítóztatás, a félelem, a megtapasztalt vagy csak feltételezett igazságtalanság és az irigység.

Egyébként pedig a hálaadást lehet tanulni. Feleségemmel szokásunkká tettük, hogy az esti imádságnál gyermekeinkkel együtt tudatosan visszatekintsünk az elmúlt napra és végiggondoljuk: Mi az, amiért ma köszönetet mondhatunk az Úr Jézusnak?

A hálás emberek gazdagabbak, tudatosabban fogadnak el dolgokat, elégedettebbek és gondtalanabbak is. A hálás keresztyének megtanulják Urukat egyre jobban értékelni és szeretni.

„Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását” (Zsolt 50,23).

Nem lenne-e szép, ha mint a hálásakat ismernének minket az országban?

Biztos, hogy nem maradna hatástalan!

Martin Auch, missziói igazgató

Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntöm lapunk minden kedves olvasóját a közelgő karácsony és újév ünnepén. Isten segédelmével elérkeztünk ennek az évnek is a végére.

A karácsonyi gyerekekről írja a Zsidókhoz írott levél szerzője, hogy „**Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása**” (Zsid 1,3a.). Amikor a pásztorokat körülragyogta Isten dicsősége (Lk 2,9), ebből a dicsőségből ízleltek valamit. Ez a soha nem látott jelenség félelmetes és mégis felemelő volt. Ezért indultak el Betlehembe, hogy hódoljanak a Gyermek előtt.

Isten dicsőségét földi ember nem láthatja, mert ezt nem tudná elviselni. Amikor Isten emberei Isten jelenlétébe kerültek, eltakarták arcukat, vagy földre borultak. Másképpen nem tudták volna elviselni Isten dicsőségét. Isten dicsősége a földi ember számára elviselhetetlen.

Mégis Jézusban ebből a dicsőségből valami visszatükröződött. Valami láthatóvá lett. Ez történt karácsonykor, Jézus csodatételeiben, a megdicsőülés hegyén, a kereszten és a mennybeköltözéskor. Mint egy tükörben a napsugár fénye továbbvetődik, így volt Jézus életében is. Isten lényének fénye tükröződött rajta. Ő képe a láthatatlan Istennek (Kol 1,15). Milyen csoda: a láthatatlan Isten Jézusban látható lett! Őbenne közel jött! Bennünk lakozik! A Jézusban felragyogó Isten dicsősége életet kelt, megerősít a hitben. Ez a dicsőség Isten szeretetét, könyörületességét és irgalmát jelenti.

A karácsony Isten dicsőségének ünnepe, hiszen a dicsőség Ura jött el a földre. Boldogan vallja az apostol: „**Láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét**” (Jn 1,14).

Isten gyermekei ennek a dicsőségnek részesei, mert az Úr azt a dicsőséget, amelyet az Atyától kapott, nekik adja (Jn 17,22).

A misszióban munkálkodók is ezt a dicsőséget hirdetik, mint ahogy minden Isten gyermeke életén ez tükröződik. Csak engedjük, hogy a tükör ne legyen poros, vagy homályos. Engedjük megtisztítani életünk tükkrét, hogy az Úr Jézus fényét tükrözhesse mások felé. Nem homályosodott el életünk tükrre?

Köszönjük Testvéreink érdeklődő szeretetét a misszió iránt. Istennek adunk hálát azért a bizalomért, szeretetért és áldozatkészségért, amellyel atyánkfiái hordozzák a misszióban munkálkodókat. Ezek az imádságok segítik őket naponta nehéz szolgálatukban.

Kérjük Testvéreink további imádságát és áldozathozatalát, hogy Urunk ve dicsőíttessék a hitre jutott és a hitben megújult életéken keresztül!

Áldott és békességes karácsony ünnepet és Urunk kegyelmével teljes új évet kívánunk testvéri szívvel!

Tartalom:

Hála – malawi módra	3
Hálás élet, betegség ellenére	4
Köszönet – zambiai csomagolásban	5
A sátorépítést meg kell tanulni!	
– avagy miért hálásak a franciák?	6
A mikronéziai hálaáldozat	7
Templomépítés japán módra –	
avagy Isten, aki csodákat tesz	8
Gyülekezeti és szociálmisziós munka	
Bangladesben	9
A Nemzetközi Liebenzelli Misszió	
konferenciája Zambiában	11

Hála – malawi módra

Mit is mondunk, ha ajándékot kapunk? „Köszönöm!” – Ez csak természetes. Vagy talán mégsem? Azt olvastam egy könyvben, hogy a köszönetmondást tanulni kell. Ezt tapasztaljuk, amikor kisgyerekeknek tanítjuk, hogy köszönjék meg, amikor kapnak valamit. Minél többet gyakorolják, annál természetesebbé válik és végül megszokják. Amikor Malawiba jöttem, nem is gondoltam, hogy itt ez másként történik.

Néhány példa:

Egy asszonymak még az esős évszak beállta előtt pénzt kölcsönöztem, hogy trágyát vehessen. Amikor kezébe adtam a pénzt, meg se rezdült, nem derült föl az arca és nem köszönte meg hálálkodva. Kissé csalódott voltam, de aztán nem sokat gondolkoztam rajta. Az asszony az aratás után egy zsák kukoricát hozott a pénz ellenértékéért, ahogy ebben meg is egyeztünk. Örültem, hogy emlékeztetés nélkül eszébe jutott a tartozása, s ezzel az ügyet elintéztnek tartottam. Néhány héttel később az asszony megint ott áll az ajtó előtt, ezúttal egy kis tálkában földimogyorót hozott. Megkérdeztem, hogy szeretné-e eladni a földimogyorót. „Nem, – válaszolta – ezt neked hoztam ajándékba.” Örültem neki, megköszöntem és átvettem a földimogyorót, de nem igazán tudtam, miért tette ezt. Csak később jöttem rá, hogy ő így fejezi ki háláját, amiért segítettem neki.

Egyik munkatársunk családjában gyermek születik – a hetedik vagy nyolcadik. Egy hét múlva megkérdezem, hogy hívják a kicsit. A kislánynak a „Thokozani” nevet adták, ami csicseva nyelven azt jelenti, hogy „hálásak vagyunk, megköszönjük neked”. Megállapítom, hogy szép név, de szeretném megtudni, a család miért éppen ezt a nevet választotta. Az asszony emlékeztet, hogy terhessége alatt nagy problémái voltak, és a gyermek születése előtt néhány hé-

tig kórházban feküdt. Most az egész család hálás, hogy a kisbaba egészséges és a szülés is rendben folyt le. Isten iránti hálájukat a gyermeknek ezzel a névvel szeretnék kifejezni.

Októberben járunk, nagyon várják az esős évszakot. Vajon időben beköszönt-e? Eleget esik-e majd, hogy a kukorica fejlődhesen? A templomban bőséges esőért imádkoznak és csakugyan hamarosan elered az eső. A következő év márciusában már látható, milyen aratásra számíthatnak. Néhányan már meg is kezdik kukoricájuk learatását. Sokan elegendő mennyiséget arattak, hogy családjukat valamennyire el tudják látni. Az aratás végeztével néhány gyülekezetben aratási hálaadást tartanak. Ehhez nem díszítik fel az oltárt és nem rakják egymásra a különböző terményeket, hanem az istentisztelet végén az asszonyok, kezükben kukoricával teli kisebb-nagyobb edényekkel előre jönnek. Előfordul az is, hogy valaki egész zsák kukoricát hoz, vagy néha egy tyúkot is. Akkor az asszonyok megállnak elöl, énekelnek, és a lelkész hálát ad a hozott adományokért. Ebben az országban így teszik láthatóvá hálájukat, mert gyakoriak a rossz aratások és az éhínség.

Egyik malawi lelkészünk egy kanadai csoporttal látogatást tesz nálunk Chisomoban. Az esti program alatt elmondják neki, hogy egyet-mást hoztak Kanadából munkájának segítésére. Főleg csecsemőruházatot adnak át neki, hogy amikor feleségével újszülöttek édesanyját meglátogatja, legyen mit vinni nekik. A lelkészen nem látszik semmi érzelmi rezdülés, és csak nagyon szűkszavúan válaszol. Amit mond, az sem köszönetét fejezi ki, hanem inkább leírja nyomorúságát és arra utal, hogy már eddig is minden tőle telhetőt megtett. Nem örül a holmiknak? Egyszerűen csak elfogadja

az ajándékot, hiszen a fehéreknek ügyis többjük van és azt jól teszik, ha megosztják? Nem tudom, és kicsit sajnálom a vendégeket, mert magatartását biztosan még sokkal kevésbé tudják megérteni, mint én, aki már régebb óta ismerkedem a kultúrájukkal.

A kifejezett vagy (azonnal) nem is látható hála négy példája mutatja, hogy meg kellett tanulnom kezelni a hálának ezt a módját. Malawiban nem feltétlenül az arckifejezés vagy a szavak azok, amelyek kifejezik a hálát.

Még mindig előfordul, hogy csalódottságot érzek, amikor az emberek nem teszik láthatóvá hálájukat, nem örülnek, sőt inkább még többet várnak, akkor is, ha már kaptak valamit. Mégis gyakran megjelennek a hála „elkészt” jelei,

Különböző kérésekkel jönnek az emberek a misszionáriushoz

amelyek aztán szinte megszegyenítenek és megmutatják, hogy a hálát másképpen is ki lehet fejezni, mint ahogyan én tanultam azt.

Mégis többször előfordul, hogy Isten megajándékoz egy ragyogó arccal, ami segít túllátnom a látszólagos hálátlanságon.

Margit Schwemmler, eredeti foglalkozása adótanácsadó és gyülekezeti diakónus, 1998 óta él Malawiban, a nyelvtanulás után a nők közti munkába állt be. 2003 szeptembere óta a Chisomo-Központban oktatja a bibliaiskolások feleségeit.

Hálás élet, betegség ellenére

Marian Lin, egy fiatal tajvani asszony, imakörlevelében megmagyarázza, mit jelent neki a hálás élet, annak ellenére, hogy leánya gyógyíthatatlan beteg.

„Katharina lányom most már hat-éves és első osztályos. Szeretnék rövid visszatekintést adni: amikor egy éves volt, egyre fogyott az ereje. Kórházban megvizsgálták, s fél év után megállapították a diagnózist: izomsorvadás. Családjainkban addig ez a betegség nem fordult elő. Génvizsgálatot kértünk, ami után az orvosok megállapították, hogy mindkettőnkénél a nyolcadik gén megsérült és így léphetett fel a betegség.

Egyik barátnőm a János 9-cel próbált vigasztalni, ahol egy születésétől fogva vakról van szó. A tanítványok megkérdezték Jézust, hogy ki vétkezett, ez az ember, vagy a szülei, hogy vakon született. Jézus azt válaszolta, hogy egyik sem, hanem hogy Isten munkája váljék nyilvánvalóvá. Ezután Jézus meggyógyította a vakot. Abban az időben nekem ez nem jelentett semmit, mert lányom nem gyógyult meg.

Megtanultam elfogadni a tényeket. Barátaim meghallgattak, vigasztaltak és bátorítottak. A betegség miatt elkezdtem többet gondolkodni Isten Igéjén. Ez segített abban, hogy a szenvedést jobban kibírjam. Katharina ellátása, minél nagyobb lesz, annál több testi erőt követel tőlem, de szívemben nem érzek nyomást és aggodást. Megtanultam a betegséget alázatosan és engedelmesen elfogadni. Nem az én előnyeim fontosak, hanem Isten dicsőségét szeretném keresni. Ha a mindenható Isten meggyógyítaná Katharinát, nagyon hálásak lennénk. De ha Isten meghagyja a betegségét és ezáltal teszi nyilvánvalóvá az Ő cselekedeteit, szeretnénk engedelmesen alárendelni magunkat. Azt kérjük, hogy Isten adjon erőt, hogy lányunk betegsége által az Ő nevét dicsőítsük.

Ez a világ tele van gonoszsgal, háborúval, környezetszennyezéssel, az emberek kapzsiságával és önzésével. Egyetlen ember sem tökéletes, némelyek pszichikai betegségben szenvednek. Minden embernek szembe kell néznie a halállal. De van reménységünk: a mennyben új testünk lesz, minden betegség meggyógyul. Elhunyt barátainkat ott viszontlátjuk, nem lesz többé halál, sem szenvedés vagy sírás. Azok, akik ebben az életben nem gyógyultak meg, ott teljesen egészségesek lesznek. Ezért nem annyira fontos, hogy ebben az életben részesüljünk gyógyulásban, hanem hogy megtaláljuk a mennybe vezető utat.

Ennek a reménységnek birtokában tanulhatom a türelmet. Gyakran mondom Katharinának: „Minden embernek tanulnia kell a türelmet.” A türelem nem azt jelenti, hogy egyszerűen csak tűrjük a szenvedést, hanem az életünkben jelentkező nehézségeket és szenvedést átfőrnálni Isten dicsőségére. Mivel a mindentudó Isten ezt is tudja, naponta velünk van, segít és erőt ad. Nekünk csak teljesen bízunk kell Benne.

Barátnőm fia, Katharina egyik osztálytársa, azt mondta: „A mennyben majd táncolhatok Katharinával.” Katharina egyszer megemlítette, hogy a mennyben balettot szeretne táncolni. A mostani nehézségek és a szenvedés csak ideig való.

Bár Katharina még csak hatéves, már meg tudja érteni betegségét és el is fogadja azt. Megmagyaráztam neki, hogy ezen a világon még sok másféle betegség is létezik, amelyeket nem lehet meggyógyítani. Az orvosok még keresik a megfelelő gyógyszert. Ilyenkor néha ezt mondja nekem: „Anyu, tudom, hogy a mennyben teljesen egészséges leszek, szeretném tanulni a

Lin asszony és kislánya a tanteremben

türelmet. Néha mégis azt kívánom, bárcsak már most lenne elég erőm ahhoz, hogy járni tudjak. Akkor nem kellene mindig vinned engem.” Amikor néha sietek, Katharina az, aki vigasztal és emlékeztet: „Anyu, türelmet kell tanulnod!”

Vannak, akik azt mondják Katharinának: „De rossz dolgod van, szegény gyermek!” Megtanítottam Katharinának, mit jelent boldognak lenni. Ha egy gyermeket szeretnek, az boldog gyermek. Azok a gyerekek, akiket senki sem szeret, nagyon boldogtalanok. Szegény gyerekek! Az élet nem arról szól, hogy valaki járni tud-e, a tesztben eléri-e 100 pontot, vagy jól tud-e angolul. A lényeg az, hogy szeretnek-e engem! Katharina érzi a szeretetünket. Amikor ezt mondom neki: „Te vagy a legjobb gyermekem!”, azt feleli: „És te vagy a legjobb Anyuka, nagyon-nagyon szeretlek!” Isten szeretetét még nem tudja felfogni, de általunk érzi ezt a szeretetet, s ettől örvendező és boldog. Sokszor mondja: „Anyu, azt hiszem, igazán jó dolgom van, mert sokan szeretnek engem: apu, anyu, nagypapa, nagymama, nagynéni, nagybácsi, unokatestvérek...”

Gyermekünk korlátozottsága ellenére sok boldog órát élünk át vele. Szeretjük, nem azért, mintha különleges lenne, hanem mert Is-

tentől nekünk ajándékozott gyermek. Mi magunk sem vagyunk tökéletesek, mennyei Atyánk mégis szeret minket. Ezért minden napot hálásan fogadhatunk az Ő kezéből.”

Megjegyzés: 2004 szeptembere óta Katharina Taicungban jár is-

kolába. Édesanyja naponta elkíséri oda, mert Katharina sok mindent nem tud önállóan elvégezni. Katharinát az édesanyja a nap huszonnégy órájában ellátja és törődik vele.

Klaus-Dieter Volz, misszionárius-gyermekként Pápua Új-Guineában

született és nőtt fel, érettségi után elvégezte a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumát. Felesége Erika, két fiuk van, 1993 óta tartózkodnak Tajvanon, a mandarin-kínai nyelv tanulása után az ifjúsági munkába álltak be, 2005 óta Taipehben gyülekezetépítésben vesznek részt.

Köszönet – zambiai csomagolásban

Nem különösen hangzik-e: köszönet, amit becsomagoltak?

A csomagolások mindennapjaink részei. Némely vállalat különösen nagy hangsúlyt fektet termékeinek csomagolására. Mások többször változtatják, hogy termékük vonzó maradjon. Más vállalatok szemében a csomagolásnak pedig tisztán gyakorlati értelme van, nem fontos a szép vagy vonzó megjelenés.

Különösen hangzik talán, de Zambiában a köszönetet becsomagolják, nem csak úgy egyszerűen jelenítik meg. A köszönetnek különböző, szép csomagolása lehet. Következzék néhány példa:

Egy ének: Lázasan és izületi fájdalmakkal feküdtem otthon és megint rámtört a malária. Megint a legalkalmatlanabb időben! A HIV/AIDS szeminárium, melyet Ndolában az asszonyoknak tartottunk, még nem ért véget, én pedig betegen feküdtem az ágyban. Örültem, hogy feleségem tudott helyettesíteni engem. Utolsó nap hazajött és elmondta, hogy az asszonyok egy éneket költöttek nekem, és azt elő is adták: hálaéneket a szemináriumért és értem. Hálájukat egy énekbe csomagolták. Zambiában többször is találkozhatunk ezzel a fajta csomagolással: spontán rázendítenek egy énekre, gyakran táncolnak is hozzá. Az asszonyok a nyelvükkel élesen trilláznak ehhez, karjukat a magasba lendítik és ezzel juttatják kifejezésre hálájukat.

Földre fekvés: A köszönetnek egy másik módjával találkoztunk,

amikor a faluban töltött három hónapunk véget ért. Szerettünk volna elköszönni házigazdáinktól, s hálaból egy faliórát és más dolgokat vittünk magunkkal. Amikor mindent kicsomagoltunk, az asszony a földre feküdt, úgy kicsavarta a testét, hogy lábait oldalt derékszögben felhúzta, miközben hátával laposan feküdt a földön. Miközben tapsolt, túlaradóan mondott köszönetet. A köszönetnek ez a módja tulajdonképpen csak egy törzsfőnöknek jár. Ebben kifejezésre jut a hála és az alárendeltség. Ez a csomagolás a másik embernek megtiszteltetés és tekintélyt ad.

Egy tyúk is lehet a hála csomagolása. Már jónéhányszor kaptunk tyúkot (vagy más természetbenieket) más keresztyénektől, akik ezzel fejezik ki örömeiket és hálájukat. Nekünk ezek a „tyúkcsoomagolások” mindig különlegességet jelentenek, a tyúk ugyanis értékes, nem adják csak úgy oda. Ilyen finomságok csak ritkán kerülnek az asztalra.

Hazaérkezve a „köszönetet” meg kell kopasztani, kibelezni és elkészíteni, mielőtt élvezhető lenne. A tyúkba csomagolt köszönet szó szerint a gyomron keresztül megy – ízletes csomagolás!

Testtartás: Egy másik kifejezés mód egy kis gyermekkel kapcsolatos. A katolikus pappal együtt mentünk végig Ndola egyik nyomornegyedén. Katolikus barátunk a nadrágzsebében mindig hord magával cukorkát. Amikor egy házhöz értünk, egy kislányt akart megaján-

dékozni egy ilyen forrón óhajtott kinccsel. A kicsi mohón nyújtotta ki a kezét. Az édesség helyett azonban előbb egy rendre utasító prédikációt kapott. A pap hiányolta a gyerek tartásában a hála és tisztelet kifejezését. Gyorsan széttárta kezeit és térdet hajtott. Megtanultuk, hogy a hála vagy köszönet a testtartással kezdődik, amivel valamit elfogadunk.

Szűkös köszönet: Miközben írom ezt a cikket, megnézem a bamba szótárt. „Tasha”-nál (hála) ezt a mondatot olvasom: „Babwana tabatasha”, azt jelenti, hogy a nagyok nem köszönnek meg valamit vagy nincs rá szükségük, hogy köszönetet mondjanak. Ezt is megérjük Zambiában. Minél magasabb valakinek a társadalmi állása, annál kevésbé hallunk tőle dicséretet vagy köszönetet. Mindenre úgy tekintenek, mint ami természetes vagy csupán kötelességteljesítés. Szűkös köszönetükkel nagyságukat juttatják kifejezésre.

Nevek: Nevekkel is kifejezik hálájukat. Amikor gyermekeiknek ilyen neveket adnak, mint Mapalo (áldás), Bupe (ajándék) vagy Natasha (köszönöm szépen), ezzel hálájuk mélységét mutatják meg. Natasánk neve nem csak orosz eredetű, hanem hála köszönet Istennek, aki megajándékozott a kislányunkkal.

Talán észrevették, mennyi köszönet-csomagolás párhuzamát megtaláljuk a Bibliában: Dávid, aki örömben és hálásan táncol a szövetség ládaja előtt; egy hálaének,

amilyent a Zsoltárok 28,7-ben olvassuk: „Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát”; vagy a hála kifejezésére imádat és tiszteletadás leborulással vagy letérdeléssel.

Zambiában az emberek egész lényükkel fejezik ki hálájukat. Igazán érdemes tanulni tőlük!

Cornelius és Andrea Grupp, három gyermekük van, a Liebenzelli

Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt asztalos és ápolónő, 1997 óta Zambiában főleg az ifjúsági és gyülekezeti munkában tevékenykednek, ezenkívül vezetik a mungwi klinika felújítási munkáit.

A sátorépítést meg kell tanulni! – avagy miért hálásak a franciák?

Tanácstalanul áll a tömött táská mellett, kezében a leírással. Olyan egyszerűnek tűnt, most mégsem tudja, hogyan tovább. Nem marad más hátra: a szabad ég alatt kell töltenie az éjszakát – tiszta tábori öröm.

Szerencsére van egy „Tonton Albert” (Albert bácsi, ugyanis a franciák engem az egyszerűség kedvéért Albertnek hívnak).

Gyorsan fölhívja, és máris visszacsomagolja a sátrat a táskába. Felkerekedik „Tonton”-hoz. Rövid tanácskozás után ott áll a sátor teljes díszében Tonton gyepén a ház mögött. Kezdődhet a kempingezés, köszönet a segítségért!

Még sokan telefonálnak aznap. Vannak, akiknek szintén „sátorproblémáik” vannak, életük sátra nem akar igazán sikerülni. Vagy valaki nem tudja jól elolvasni az építési tervet, vagy egyszerűen nem érti, hogyan áll meg majd az egész.

S. asszony megint a bajait panaszolja. Mások tehetnek róla, hogy neki olyan rossz a sora, hisz mindenki annyira hálátlan és nem látja be a dolgokat. Milyen nehéz, amikor mindenki másnak meg kellene változnia! Kevésbé fogadja hálásan a tanácsot, hogy a többiek nem tudja megváltoztatni, de neki magának Isten segítségével több esélye van rá. Az elégedettség is Isten ajándéka.

Alighogy elindulok, és néhány lépést teszek a kertben, elkezd ugatni Bello, az éber házőrzönc.

Csöngettek az ajtónál, F. úr mosolyogva áll az ajtó előtt. Az élet kilendítette őt a kerékvágásból.

Többéves pszichiátriai kezelés után most jobban érzi magát. Szívesen eljön kávézni.

Istenről nem akar tudni és

még is valami mindig újra idevonzza őt hozzánk, mert véleménye szerint „hitünket naponta megéljük és őt mindig olyan kedvesen fogadjuk”. Hálásan elfogadja kávéját és beszámol hálájáról. Barátságos „merci”-vel (köszönöm) búcsúzik.

Egyszerűen jól esik ezt a szót hallani, mert a mai időkben ritkaság. Franciaország északnyugati részében a normannok nagyon takarékos emberek, és ez nem csak a pénzre korlátozódik. Bár sokszor tele vannak dicsérrel, de sajnos ritkán hozzák azt mások tudomására. A gyülekezetben tudatosan gyakran énekeljük a „merci-éneket” (Hála, hogy itt a reggel...). Ebben az éneken 22-szer fordul elő a „hála”, és egymást bátorítjuk, hogy ezt a „merci”-t az előttünk álló héten is mindennap énekeljük. Vajon sikerül-e? Vagy megint áldozatul esik a takarékosági intézkedéseknek?

Folyamatban van kis gyülekezeti termünk felújítása. L. asszony szorgalmasan segít. Kifejti nekem a következőket: „A normannok jellegzetes dicsérete így hangzik: ’Milyen szép lett ez’ – és máris szemügyre veszik a hiányosságokat. ’Nézd csak, ott egy folt!’ – Ott jön a férjem, hogy elvigyen, majd meglátod, hogy zajlik ez.” Férje bejön, megcsodálja a munkát, dicséri a munkásokat – örül az elvégzett műnek. Az asszonynak nem jön szó a nyelvére és a férfi örvendezik! Így megváltoznak emberek, amikor Jézus lesz Úr az életükben!

C. úrnak nehéz utat kellett megjárnia, szinte mindenét elvesztette. Életműve romokban hever. Megkérdezem, most mihez kezd. Válasza: „Először is szeretném megköszönni Istennek ezeket a gondokat. E mélységek nélkül sohasem ismertem volna meg Őt. Naponta segít nekem elviselni ezt a veszteséget”, majd hozzáteszi: „és betölt békességgel és örömmel.” Ez mély benyomást tesz rám, és megígérem, hogy továbbra is imádkozom érte. Bennem is felmerül a kérdés: „Miért mondjak köszönetet Istennek az én életemben?” Olyan sok okunk van a hálára, egyszer kezdjük már el!

Albrecht Hengerer, felesége Annegret, a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt okleveles közgazdász, 1989 óta él Franciaországban, a nyelvtanulás után Avranches-ben végez gyülekezetalapító munkát.

A mikronéziai hálaáldozat

Egyéves

Ameli és Ancherson a Csendes-óceáni Szigetek Bibliaiskolájának hallgatói voltak. Itt ismerkedtek meg egymással, és az iskola elvégzése után összeházasodtak. Egy időre Amerikába költöztek továbbképzésre, és időközben kisgyermekük is született. Május elején tértek vissza az Egyesült Államokból. Nagyon megörültünk, amikor röviddel visszaérkezésük után kislányuk születésnapján ünnepségére meghívtak. Melie An egyéves lett. Ez az első születésnap, ráadásul az első gyermeké, Chuukon különösen is ok az ünneplésre, kifejezi hálájukat, hogy gyermekük túlélte az első évet.

A következő születésnapok (például a 18, 50, vagy 70 év) már nem annyira fontosak. Olyankor a születésnapos egyszerűen egy dollárt hoz a gyülekezetbe a naponkénti reggeli áhítatra hálája jeléül, hogy megérte egy újabb évet. A lelkész átveszi az adományt és imádkozik a születésnapos gyermekért. Otthon nem ünnepelnek; csak nyugatias gondolkodású, gazdag családok adnak gyermekeiknek ajándékot.

Amikor azonban egyéves lesz egy gyerek, a falu minden családját meghívják. Hamar összejönnek akár száznál is többen. Mindenkinek részt kell vennie az öröndetes eseményen, és részesülnie kell az ünnepi lakomából. Wen-on, a kormányzat székhelyéül szolgáló szigeten is, ahol lakunk, sok vendéggel ünnepelték meg Melie An születésnapját. Az asztalokat és székeket a Bibliaiskolától kölcsönözték, hogy mindenkinek legyen helye.

Az ünnepelt természetesen a legkevésbé tudja élvezni az ünnepségből. Ha a szülők keresztyének, tudják, hogy az élet és a gondoskodás Isten kezéből jön. Az étkezés utáni köszöntő beszédek tanúskodnak a család hitéről. Megköszönik a vendégeknek, hogy eljöttek együtt ünnepelni. Köszönetet mondanak a sok rokonnak, akik anyagilag segítettek, hogy minden vendéget megajándékozhassanak egy nagy tálca étellel.

A vendégek is köszönetet mondanak. Néhány tekintélyes vendéget felszólítanak, hogy köszönetbeszédet mondjanak. Miután a tálcán levő finomságokat megkóstolták – a maradékot hazaviszik –, elbúcsúznak és a születésnapos családnak hálából pénzt ajándékoznak. Ameli és Ancherson születésnapján a vendégek a bankjegyeket Melie An babakocsijába dugták. Végül mindenkinek levágtak egy darabot a nagy születésnapos tortából.

Hála Isten jóságáért

Reilly és Faith tavasszal tértek vissza két gyermekükkel Hawaii-ról Chuukra. A lányuk, Jenalyn hathónapra született és azóta orvosi kezelésben részesítik Hawaii-on. Vidám, jókedvű

gyermek, annak ellenére, hogy halálát és beszédképességét károsította koraszületése. A szülők hálásak ezért a gyermekért, és azért is, hogy két év után visszatérhettek Chuukra.

Jó volt látni, ahogy az istentiszteleten Reilly és Faith a családtagokkal együtt előre jött és megköszönték Istennek, hogy megőrizte őket. Az egész csoport egy éneket énekelt. Ezután Reilly édesapja, aki a gyülekezet lelkésze, röviden bizonyosságot tett Istent dicsőítve. Hálája látható jeleként minden családtag hálaáldozatot tett a perselybe.

Chuukon az Isten iránti hálát gyakran pénzzel teszik láthatóvá. Ez nem csupán születésnapokra korlátozódik, hanem más helyzetekre is.

Születésnapokon nem várnak ajándékot, hanem Istennek ajándékoznak valamit – hálából. Mi hogyan fejezzük ki Isten iránti hálánkat?

Hartmut és Urte Scherer, a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt járműépítő mérnök, ill. okleveles pénzügyi szakértő, 1997 óta élnek Chuukon, Mikronéziában, a Bibliaiskola tanáraként illetve könyvelőjeként.

Templomépítés japán módra – avagy Isten, aki csodákat tesz

Az ünnepélyesen feldíszített, új templomban 2005. január 10-én több mint 120 ember gyűlt össze a felszentelési ünnepségre. Japán lelkészek, különböző gyülekezetekből való hívők, misszionáriusok és a shiraokai gyülekezet felnőtt tagjai jöttek.

Hálás szívvel és Isten csodálatos vezetésén ámulva zendítettünk rá az énekekre: „Áldjad én lelkem a dicsőség örök Királyát!”

Nincs építési terület

Gyülekezeti termünk bérleti szerződése 2004 októberében lejárt. Kérdés kérdésre tört ránk: Ha a jövőre gondolunk, milyen helyiségekre lesz szüksége a gyülekezetünknek? Tudunk-e bérelni egy nagyobb épületet? Vásároljunk-e ingatlant, vagy esetleg építkezünk? – Mindezért csak imádkozni akartunk és tudtunk. Barátaink itt és Németországban is velünk imádkoztak.

Az építési bizottság 2001 nyara óta rendszeresen összejött. A 8–12 tagból álló csoport tanácskozott, fontolgatta az anyagi lehetőségeket, tisztázta az alapelveket, megvizsgálta a telekajánlatokat és megtekintett üresen álló épületeket.

Első pillanatban néhány objektum ígéretesnek tűnt: egy nagy földterület rengeteg bambusszal és viszonylag távol a pályaudvartól, egy üresen álló ház az egyetlen nagy bevásárlóközpont látóterében az újonnan beépülő városrészben, vagy egy eladásra ajánlott telek közvetlenül a vasútvonal mellett. A tulajdonos azonban nem tudott dönteni, hogy eladja-e. Egy másik érdeklődésünkre választ sem kaptunk. – Fáradásaink nem jártak eredménnyel. Rég átléptük már a magunknak kitűzött határidőt is.

2003 szeptemberében első alkalommal jött az istentiszteletünkre egy nekünk addig ismeretlen asszony. Hallotta, hogy építési telket keresünk és elmondta: „Nem messze a házamtól Új-Shiraokában van egy 330 négyzetméteres telek, amelynek tulajdonosa a japán állam, és az elárverezésre kerül.

Kevesebb mint öt percnnyire fekszik a vasútállomástól.”

Péter, a férjem, Priscilla Kunz missziós nővér, Asano asszony (az építési bizottság vezetője) és én a következő hét elején találkoztunk, hogy „ellenőrizzük” a hírt.

Azután minden nagyon gyorsan követte egymást: Csak egyetlen vasárnap maradt arra, hogy a gyülekezeti tagok előtt ismertessük a fejleményeket, velük együtt odamenjünk a telekhez és rögzítsük az árat, amelyet az árverésen kínálni szeretnénk. Két héten belül minden szükséges iratot be kellett nyújtanunk.

November 6-án tartották a közigazgatási területünkön lévő 300 telek nyilvános árverését. Asano asszony és férjem volt ott. Elérkezett az izgalmas pillanat, amikor kiáltották azt a telket, amelyre pályáztunk. Nem sokkal ezután bizonyossá vált, hogy kb. 250.000 euróért (30%-kal a piaci érték alatt) a miénk. Csak ámulva és hálál adva tudtuk Istent imádni!

Isten ismerte az anyagi helyzetünket is. Csodálatos úton-módon illesztette egymáshoz a részeket. Sok gyülekezeti tag nyújtott segítséget adományokkal és kölcsönökkel.

Ismételten tudatosult bennünk: az építkezés elsősorban nem anyagi kérdés, hanem az Istenben való bizalom függvénye, aki megajándékozott minket ezzel a – japán viszonylatban nagy és kedvező árú – telekkel.

Nincs pénz

Miután több templomot megtekintettünk és kívánságainkat a szükségletekkel ötvözve összefoglaltuk az építési tervben, izgalmas és feszült-ségteljes idő kezdődött: szükségünk van-e építészre, és ha igen, ki legyen az? Létezik-e építési vállalat, amelyik anyagi lehetőségeinken belül elképzeléseinket meg tudja valósítani? Ön-

kéntes munkásokkal tudunk-e pénzt megtakarítani?

Itt megint összetört minden reménységünk. Egy hívő építész önkéntes segítők bevonása ellenére túl magas négyzetméterárat állapított meg. A megkérdézett sok építési vállalat közül még a legutolsó is lemondta a munkát egy templomépítés különle-

Az elkészült templom

ges volta vagy az anyagiak miatt. Úgy tűnt, már nem fér bele az időbe, hogy év végéig megvalósuljon a templomépítése. Talán mindent sokkal kisebbre kellene terveznünk? Mi Isten akaratára? Imádságban Őélé tartuk.

2004. április végén felfigyeltünk egy kis építési vállalatra, amely néhány napon belül kedvező árajánlatot adott nekünk. Számukra a létesítmény jól jött hirdetés célból, ezért sok mindenben, főleg anyagi vonatkozásban, nagyon kedveztek nekünk. Rendkívüli közgyűlésen a többség az építés mellett szavazott, és június 18-án a vállalattal aláírtuk a szerződést. Isten megint megmutatta nekünk az utat és lehetővé tette a lehetetlent!

A július 25-i istentisztelet után elmentünk a telekre, hogy megtegyük az első kapavágást. Szinte naponta elmentünk az építkezésre. Nagyszerű volt látni, milyen gyorsan öltött alakot az épület faszkeletete. A munkások nem mindig lelkesedtek, amikor jöt-

tünk (Japánban az építkezés végéig az építési vállalaté a tulajdonjog és a felelősség). Mégsem hagytuk magunkat lebeszélni arról, hogy megnézzük a „mi” építkezésünket és gyakran adódtak fontos megbeszélések a vezető ácsal vagy a felelős fiatalabb főnökkel.

A nagy döntések az építési bizottságban születtek, közben azonban sok mindenről a helyszínen kellett megállapodni. A gyülekezeti tagok kisebb csoportokban igyekeztek keresztülvinni elképzeléseiket (bútorok, padlóburkolat, világítás...) azokról a részekről, amelyeket majd ők használnak elsősorban. Nekünk és az illetékes fiatal főnöknek is ez volt az első építési tapasztalatunk, előfordultak félreértések is. Örülünk, hogy jól együtt tudtunk működni annak ellenére, hogy gyakran voltak spontán változtatási kívánságaink.

Hamarosan be lehetett tenni az ablakokat és ajtókat, elkészült a padlófűtés és lefektették a vezetkeket. Sok csodát éltünk át: anyagi okokból egyszerűen üvegezett ablakokat terveztünk, aztán az egész házban ugyanazért az árért hőszigetelt ablakokat szereltek föl! Az istentiszteleti teremben az első emeleten négy kis ablakot kellett volna beépíteni, amelyek keresztet formálnak. Később kiderült, hogy ez műszakilag nem lehetséges. Ezért másfél méter átmérőjű kerek ablak mellett döntöttünk, amely

sokkal több fényt enged be és különleges jelleget kölcsönöz a teremnek. A gyülekezet eldöntötte, hogy a felvonó beépítésével még vár, és csak a felvonóaknát készítteti el. Isten azonban sokakat indított adakozásra, úgyhogy megszavazták a felvonó azonnali beépítését. Külsőleg is egyre inkább templomhoz hasonlított az épület. November 24-én egy nagy keresztet erősítettek fel az épület tetejére. A bibliaolvasó vezérfonalban aznap ezt az ígét olvastuk: „A keresztéről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje” (1Kor 1,18).

Nincs hiány látogatókban

December 15-én az építési vállalat átadta nekünk az épületet és négy nappal később az új termekben tartottuk meg a karácsonyi istentiszteletet.

Az első emeleten helyezkedik el egy nagy istentiszteleti helyiség (60–70 ülőhellyel), egy többfunkciós terem különböző alkalmakra, egy mama-baba terem, egy nagy előtér és két mosdó. A földszinten helyezkedik el két terem a gyerekmunkához, egy kis tárgyalóterem, egy iroda, egy teakonyha és mosdók. Jelenleg mi lakunk a szép, világos lelkészlakásban.

Februárban a „nyitott templom”-ba hívogattunk. A nagy bejárati ajtót sarkig nyitottuk. Sokan benéztek, örültek a bazar választékának, a süteményeknek és a jó német kávénak.

Egy evangéliumi hangverseny többieket tett kíváncsivá.

Azóta az istentiszteletekre és más körökbe többen járnak. Néhány idősebb ember mellett egy mozgáskorlátozott férfi is jön vasárnaponként, aki különösen a felvonónak örül. Mások a vonatról fedezték föl a tetőn levő keresztet. Nagy örömünkre szolgál, hogy az „újak” közül hárman, az egyik gyülekezeti tagunk fiával együtt július 3-án megkeresztelkedett. Reméljük és azért imádkozunk, hogy ez a ház továbbra is sokaknak legyen találkozóhelyé az Urak Urával.

Munkánk célja Shiraokában az, hogy a gyülekezet vezetését körülbelül négy év múlva japán lelkésznek adjuk át.

Susanne Schlotz, eredeti foglalkozása gyermekápolónő, férje Peter, három gyermekük van. A Schlotz család 1992 óta áll Japánban gyülekezeti munkában.

Gyülekezeti és szociálmissziós munka Bangladesben

Gyülekezetépítés

Nem akart visszatérni ősei hindu hitéhez. Akkor sem, amikor felesége a második gyermekük születésébe belehalt, miközben ő felvételi beszélgetésen vett részt. Orobindu elfogadta az evangélista-állást. Nem volt könnyű neki ez az idő, de Isten hordozta őt. Be tudta fejezni a lelkészképzőt, újra megnősült és jelenleg dékánként dolgozik a rangpuri körzetben. Ott tevékenykedik Wolfgang és Dorothea Stauss is. Mi, liebenzelli misszionáriusok, a helyi gyülekezeti szövetséggel működünk együtt.

Ehhez a szervezethez tíz körzetben majdnem 340 gyülekezet tartozik, amelyek az egész országban szétosztóan falvakban és városokban találhatóak.

A gyülekezeti szövetség több mint 200 éves történetre tekint vissza, ami 1793-ban William Careyvel kezdődött. Így ma vannak régi és nagyon fiatal gyülekezetek is.

Az istentiszteleteken bangladesiek, törzsi emberek, gazdagok és szegények, keresztények külön-

böző vallási háttérrel jönnek össze, hogy Istent dicsérjék és imádják, és életükkel felhívják mások figyelmét Istenre és hívogassák őket.

A főváros központjában, a Mogh-bazárban, egy épület harmadik emeletén jön össze egy gyülekezet istentiszteletre és más összejövetelekre. **Michael és Regine Kestner** a gyülekezetet igehirdetési szolgálattal és gyermekmunkával segítik.

Munkánk súlypontjában a gyülekezeti munkatársak rendszeres bibliai továbbképzése áll. Az államilag elismert Bangladesi Keresztyén Teológiai Akadémiával (CCTB) együttműködve tanfolyamokat tartunk, amelyek nemzetközileg elismert főiskolai végzettséget adnak. A fiatal munkatársak anyagiilag nem engedhetik meg maguknak, hogy többéves bibliaiskolai képzésen vegyenek részt, a falvakban oktatjuk őket és oktatókat is képezünk. A tanultakat mindjárt alkalmazhatják is a gyülekezetükben.

A világszerte ismert TEE program (iskolarendszeren kívüli teológiai képzés) a CCTB-nek tanönyveket bocsát rendelkezésre, amelyekből a résztvevők otthon tanulhatnak. Rendszeresen összejönnek, hogy a tananyagot elmélyítsék.

Új gyülekezetek

A Dinajpur-körzetben az egyik legszebb pillanat, amikor év végén a lelkészek és evangélisták arról számolnak be, hogy „új emberek”, új családok csatlakoztak a meglévő gyülekezetekhez, vagy néhány család új gyülekezetté szerveződött. Ebben a körzetben dolgozik **Matthias és Heike Lüdemann**.

Biztatjuk a gyülekezeteket, hogy rendszeresen tartsanak összejöveteleket, hogy lehetőséget adjanak a kereső embereknek Isten Igéjének hallgatására, megélik az Istennel és más keresztyénnel való közösséget és mint értékes tagok részt vesznek a gyülekezet munkájában. Időt szánunk rájuk és magyarázzuk nekik Isten Igéjének összefüggéseit. **Egy 20–25 családból álló faluközösségből rendszerint néhány család dönti el, hogy Jézust elfogadják Uruknek.** Sokszor nem egyszerű az Igéről beszélni, mert

még mindig sokan nem tudnak olvasni és kevés a keresztyén irodalom is. Ezért nagy kihívással kell szembenéznie a hat gyülekezetnek, amelyek az elmúlt öt év alatt Dinajpur körzetében keletkeztek. Kezdetben különösen nagy nyomás nehezedik azokra a gyülekezetekre, melyek bengáli-hindu háttérrel rendelkeznek. A törzsi lakosságból alakult gyülekezeteknek jó példaképekre van szükségük és tanításra, hogy ne csak megértsék Isten Igéjét, hanem aszerint is éljenek. Szeretnénk a fiatal gyülekezeteket bizonyágtételre bátorítani, hogy az élő reménység új sejtjei legyenek.

Betegek és nélkülözők

A gyülekezeti munka mellett feladataink fontos részét képezi az egészségügy a Mallikbari és Shantikutir nappali klinikákon. **Sandra Krebs és Angela Peusser** a Mallikbari-klinikán dolgozik. Ott az akut (heveny) betegek ellátása mellett kiegészítő táplálkozási-, tuberkulózis- és fogászati programot, valamint anya-gyermek klinikákat ajánlanak fel.

Az ápolónők hetente kétszer bibliai történeteket mondanak el a várakozó betegeknek. A klinikai dolgozóknak lehetőségük van arra, hogy a környező falvakban gyermekórákat tartsanak.

Különböző szociális programok által az Úr Jézus szeretetét szeretnénk láthatóvá tenni. A Liebenzelli Misszió két gyermekfalut támogat, melyekben összesen 140 gyermek él, a „keresztiszülő-programmal”. Segítőleg működünk közre szegényes körülmények között élő bengáli és törzsi gyermekek iskoláztatásában és gondozásában. **Waldemar és Olga Lies** feladatahoz tartozik a misszionárius-csoport vezetése, a szociális programok és a gyülekezeti munka összehangolása, különféle adminisztratív kérdések tisztázása, a könyvelés és a vendégek ellátása, valamint a jövőre vonatkozó tervek elkészítése és a tájékoztatás.

El nem ért emberek

Ahol sok ember él, ott sokan vannak, akikhez még nem ért el a Jézus Krisztusról szóló Örömhír. Szeretnénk komolyan venni az Úr Jézus szavát, aki ezt mondta: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet” (Lk 19,10). Ezért igyekszünk közel jutni az el nem ért emberekhez: muszlimokhoz, hindukhoz, fiatalokhoz, munkásokhoz, külföldiekhez, névleges keresztyénekhez ... Isten Lelke minden helyzetet felhasználhat, hogy megszólítson embereket, akár egy jelentéktelen beszélgetés, váratlan találkozás vagy nem remélt esemény által.

Samuel és Anne-Christine Strauss a kétéves nyelvtanulás során a bengáli nyelvet tanulja, hogy az emberekkel beszélgetni tudjanak és elmondhassák a jó hírt.

Reménységünk, hogy Isten csekélyeségeket is felhasznál, hogy embereket megkeressen. Ez bátorít, hogy újra meg újra szóba elegyedjünk új és régóta ismerős emberekkel, és hogy soha ne írjuk le őket mint „elérhetetleneket”.

Waldemar Lies és csapata

Hindu özvegy

A Nemzetközi Liebenzelli Misszió konferenciája Zambiában

Tudta-e Ön, hogy a Liebenzelli Misszió nemcsak világszerte dolgozik, hanem nemzeti ágazatokkal képviselteti magát több országban?

Három évente a Liebenzelli Misszióban egy egészen különleges találkozót tartanak: missziós országaink területi vezetői, valamint minden nemzeti liebenzelli ágazat igazgatója összejön. Ezúttal 22 liebenzelli célozta meg az afrikai Zambiát 18 országból. Sztrájkok és műszaki problémák miatt csak öt résztvevő tudott pontosan megérkezni. Sípos Szabolcs például Magyarországról Egyiptomon (!) keresztül jutott el Zambiába; Reinhold Frasch (Spanyolország) és Daniel Hählen (Ecuador) kényszerűen, de ingyen töltött három éjszakát a légitársaságok szállodáiban. A hangulatot ez nem árnyékolta be. Mi, misszionáriusok, megtanultuk, hogy a helyzeteket úgy fogadjuk, ahogy vannak, és a legjobbat hozzuk ki belőlük.

A helyi társegyház oktatási központjában üléstünk, amely emeletes ágyakkal van felszerelve, betonpadlós és a luxust két villanybojler jelentette.

Vasárnap különböző istentiszteletekre osztottak be bennünket. Az egyházvezető még külön odajött, hogy ezt megköszönje. A zambiai keresztyéneknek sokat jelentett, hogy a nemzetközi konferencián kiábrázolódott a hívőknek az Úr Jézusban az egész világra kiterjedő közössége.

Az Úr Jézus Gyülekezete nemzetközi. Ez jól kitűnt a különböző beszámolókból. Mennyire örültem, amikor a vetítésen láthattam, hogyan fáradoznak misszionáriusaink, hogy nagyon különböző módokon, de odaillően kezeljék a kultúrákat és az emberek érzéseit, akiknek szolgálnak!

A konferencia alatt napjainkat három részre osztottuk. A reggelt és a délelőttöt arra tartottuk fenn, hogy közösen tartsunk csendességet, énekeljünk, tanulmányozzuk az Igét és imádkozzunk. Délután központi kérdésekről, irányvonalakról, tájékoztatókról és arról esett szó, hogy a mai időkben mik a misszió kihívásai. Este a szabadidőnket közösen alakítottuk ki.

Ezt a „hármashangzatot” az összes résztvevő értékelte, mert eleendő időt biztosított az eszmecsere-re is. A szegényebb kétharmad világból jövő misszionáriusok megállapították, hogy nekik is, kontinenseken átívelően, ugyanolyan kihívásokkal kell szembenézniük. Azok, akik a világ nagyvárosaiban élnek és dolgoznak, hasonlókat tapasztalnak – mindegy, hogy Ázsiában vagy Európában vannak.

Utolsó együttlétünkön megállapítottuk: érdemes volt megtartani a konferenciánkat.

Előzőleg néha feltettem magamnak a kérdést, hogy megéri-e a nemzetközi konferenciával járó nagy költségráfordítás. Mint missziós társaság természetesen igénybe vesszük a költségkímélő lehetőségeket, mint az e-mailt, internetet és telefonkon-

ferenciát, de a személyes tapasztalatszerét és a négy szemközti beszélgetést nem lehet ezzel pótolni. Ez tulajdonképpen jó jel. Mialatt a külmisziói csoportot nagyon lefoglalták a konferencia előkészületei, a repülőjegy-foglalások és a repülőjegyek kifizetése, gyakran imádkoztunk azért, hogy a nagy ráfordítás valóban megérje, hogy értelme legyen Isten szemében és a résztvevők számára is. Jó közösséggel ajándékozott meg bennünket Isten, és házi feladatként magunkkal vittük, hogy nemzetközivé váló világunkban olyan gyülekezeteket kell létrehozni, amelyeknek világmissziós látóhatára van – Urunk világméretű látóhatára.

Martin Auch, a Nemzetközi Liebenzelli Misszió koordinátora

A Nemzetközi Liebenzelli Misszió eddigi konferenciái:

1987. Japán

1990. Taipei/Tajvan

1993. Houlgate/Franciaország

1996. Schooley's Mountain/USA

1999. Adelboden/Svájc

2002. Budapest/Magyarország
(Tahi)

2005. Musenga/Zambia

A konferencia résztvevői. Hátul balról a második: Sipos Szabolcs Magyarország képviselőjében

Örömmel értesítjük Testvéreinket, hogy
2006. január 14-én 10 órai
kezdettel tartjuk

Dr. Keszti Krisztina orvos-misszionárius
kibocsátó ünnepségét

a Miskolc-Tetemvári református templomban
Palóczy L. u. 21. Deszkatemplom,
ahol Isten Igéjével és áldásával bocsátjuk ki
külföldi szolgálatára testvérünket!

Krisztina két éves felkészülés után 2006 februárjában fog kiutazni

Zambiába,

hogy megkezdje orvos misszionáriusi munkáját a Zambiai Mungwi Klinikán,
melynek ő lesz az első szakképzett orvosa.

Szeretettel hívjuk a kibocsátó ünnepségünkre mindazokat,
akiknek szívügye a misszió!

Az alkalmon való részvételünkkel is bátorítsuk Krisztinát, és jelezzük,
hogy támogatjuk őt szolgálatában.

Molnár Mária Külmissziói Alapítvány Kuratóriuma

Külmissziói Híradó – a Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítvány lapja • Megjelenik évi hat számban

Az újságot térítésmentesen küldjük, hasonlóképpen – kérésre – a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is. (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). • A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn, és állítjuk elő. Gondoljunk azokra is, akik a környező országokban szívesen olvassák, de nem tudják adományukkal támogatni a lapunkat. • Felelős kiadó: Asztalos Zoltán, 4200 Hajdúszoboszló, Csokonai u. 32. • Tel./fax: 06 52 363 812 • Főszerkesztő: Előd Erika, 1022 Budapest, Bimbó út 52. • Tel.: 06 1 326 54 94 • E-mail: elode@hu.inter.net Szerkesztőség: 2090 Remeteszlős, Pisztráng u. 2. Tel.: 06 26 356 211 • E-mail: kerbela@freemail.hu • Internet: <http://www.liebenzell.hu> Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu